

Jeden z nejproslulejších románů 20. století, jímž se Albert Camus stal duchovním otcem celé jedné poválečné generace, byl bezprostředně po svém vydání v roce 1942 označen vichystickou kritikou jako „ochablost ducha“ a „degenerace lidství“. Ve skutečnosti je příběh Meursaulta, náhodného vraha odsouzeného k smrti, protože odmítá přijmout roli ve společenských hrách, působivou oslavou člověka, a to člověka revoltujícího. Podle vlastní Camusovy interpretace „cizinec“ až do konce odmítá lhát a bez jediného náznaku hrdinského chování souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji „těm druhým“ vnucoval.